

[Udenrigsministeren]

grund af skævheder i den konventionelle balance mellem Øst og Vest.

Der er enighed i Folketinget om, at kemiske våben bør fjernes fuldstændigt og effektivt. Regeringen har derfor i FN og andre steder, hvor man drøfter nedrustning, aktivt støttet alle bestræbelser for at nå frem til et internationalt forbud imod kemiske våben. Nedrustningskonferencen i Genève har i flere år forhandlet om en konvention, der indeholder et globalt forbud imod udvikling, produktion og oplagring af kemiske våben.

Der har i 1986 og 1987 været en lovende udvikling i disse forhandlinger, og især er der sket fremskridt i relation til de meget vigtige kontrolforanstaltninger i forbindelse med en aftale. Der er stadig en række vanskelige uafklarede spørgsmål tilbage, men med den vilje, der synes at være til stede hos begge supermagter til at nå frem til en aftale, synes en global konvention, der forbyder kemiske våben, nu at være inden for rækkevidde.

I denne situation, vil jeg gerne tilføje, vil forslag om regionale løsninger kunne aflede og komplicere dette arbejde, og sådanne forslag bør derfor afvente bestræbelserne for at nå den ideelle globale løsning, nemlig fjernelsen af kemiske våben fra Jordens overflade.

I spørgsmålet om atomprøvesprængninger er det regeringens faste holdning at tage afstand fra alle atomprøvesprængninger. Vi ønsker gennemførelse af et prøvestop så hurtigt som muligt i form af indgåelse af en international aftale om et altomfattende forbud, og regeringen har i FN, i EPS-kredsen og i NATO samt i bilaterale drøftelser klart tilkendegivet denne holdning, idet vi finder, at et omfattende prøvestop, der vil kunne standse yderligere udvikling af atomvåben, vil være et vigtigt skridt på vejen mod atomvåbennedrustning.

Danmark var på FNs seneste generalforsamling medforslagsstiller til den resolution, der fik det største stemmetal på dette område, og som går ind for indgåelse af en kontrollerbar aftale om stop for alle atomprøvesprængninger i alle omgivelser og for altid. Regeringen vil fortsat i FN og andre relevante fora med styrke markere den danske stilling til dette alvorlige problem.

Spørgsmålet om en altomfattende prøvestopaf-tale er på dagsordenen for nedrust-

ningskonferencen i Genève, og USA og Sovjetunionen har samtidig som opfølgning af beslutninger på Reykjavikmødet gennemført en række bilaterale forhandlingsrunder i Genève om dette spørgsmål.

Regeringen håber, at det stigende internationale pres for et atomprøvestop, som afspejlet bl.a. i FNs vedtagelser, vil kunne føre til reelle fremskridt i forhandlingerne om en altomfattende, kontrollerbar prøvestopaf-tale.

På det nordiske udenrigsministermøde i Reykjavik den 25.-26. marts 1987 blev der som bekendt opnået enighed om at nedsætte et embedsmandsudvalg, der skal undersøge forudsætningerne for etablering af en kernevåbenfri zone i nordisk område. Vi håber, at der med denne beslutning kan komme flere kendsgerninger på bordet, og at der således opnås et klarere billede af alle forhold og sammenhænge i dette sikkerhedspolitiske spørgsmål, der nogle steder tillægges stor betydning.

I spørgsmålet om våbenkontrol på det konventionelle område har der åbnet sig et nyt perspektiv, efter at de syv Warszawapagtlande og de seksten NATO-lande i februar i år har indledt uformelle sonderinger vedrørende konventionel stabilitet i Europa. Interessen herfor synes gensidig. Den er senest afspejlet i den såkaldte Bruxellesdeklaration fra NATO-udenrigsministermødet i december 1986.

Ikke mindst muligheden for en aftale om nukleare mellem- og kortdistancemissiler vil accentuere nødvendigheden af en løsning også for så vidt angår situationen i Europa på det konventionelle område.

De hidtidige uformelle sonderinger er forløbet i en god atmosfære. Om nærmere drøftelser af substantielle spørgsmål har der endnu ikke været tale. Allerede af denne grund tør jeg endnu ikke spå om udsigterne for disse samtaler.

Men det er vigtigt at holde fast ved, at afspænding ikke blot er et spørgsmål om våbenkontrol. Modsætningsforholdet mellem Øst og Vest angår et stort antal spørgsmål. Det drejer sig ofte om emner, som berører selve grundlaget for samfundsopbygningen i Øst og i Vest. Vores deltagelse i opfølgningen af Helsingforslutakten fra 1975, altså den såkaldte CSCE-proces, giver os både ret og pligt til at yde vort bidrag til løsningen af en række af disse problemer.